

steeds met De Marivault overhoop en gaf steeds aan zijn superieuren ongunstige berichten over den commissaris-generaal. Veel gunstiger luidt het oordeel over hem door den adjudant des Keizers Lemarrois uitgebracht. Deze zegt van hem, dat hij heeft „beaucoup de zèle, des moyens et de l'activité”, maar dat hij moeite heeft om personen te vinden die de Fransche politie willen dienen en Réal, de rechterhand van den minister van politie, oordeelt over hem aldus: „Mr. de Marivault réunit à des formes pleines d'urbanité et à beaucoup d'esprit beaucoup de sagacité et un travail très facile. Il connaît à fond et dans les plus minutieux détails tous les individus de son arrondissement qui ont fait ou font la fraude ou l'espionnage; il connaît leurs domiciles, leurs habitudes, les lieux où ils se cachent, il en est véritablement le fléau. Encore un peu de tems et il aura acquis la seule chose qui lui manque, c'est cet esprit de suite sans lequel on ne peut terminer avec précision aucune affaire”. Over zijn verhouding tot den prefect zegt hij „Son préfet le tracasse”. De commissaris van politie Ampt in Den Haag noemt hem „een menschenhater en egoïst en wangunstig, juist een creatuur dat Napoleon leek”. Naar mijn oordeel was De Marivault een voortreffelijk dienaar van zijn Keizer, die geheel in den geest van het Fransche bestuur handelde. Zijn zucht om zich met alles en iedereen te bemoeien maakte hem vele vijanden. De Marivault trok in het jaar 1811 een salaris dat met de bureaunkosten 2083 frs. per maand bedroeg. De helft van dit tractement kwam voor rekening der stad, terwijl deze ook de huur van zijn woning moest betalen. Hij hield zijn bureau in zijn woning, thans het gebouw der Rotterdamsche Bankvereeniging, en had daar een vrij taltijk personeel, dat onder leiding van zijn secretaris Van den Ende stond; bovendien deed daar ook de in April 1812 aangestelde 5e commissaris van politie, Amalry, dienst. Door de bemoeiingen van Réal werd het salaris der commissarissen-generaal met 10.000 frs. per jaar verhoogd. Hij had van hen geschreven: „ils s'endettent et se ruinent et cependant il est impossible de mener un train de vie plus modeste mais ils sont obligés pour exister en Hollande de dépenser autant de florins qu'ils dépenseraient des francs en France”.